

ЩЕ ЗА ТИХ ЕС-ЕРІВ.

Російська аристократія та збанкротована інтелігенція по своєму дивитися на хлопів та думати, що вона дуже добре знає селянина. І вони щиро вірять в те, покинувши на свої спостереження, коли вони були дитинчатами.

Точносінько так, виправдується і Григорів, намагаючись доказати, що полонені, який прожана на Полтавщині, не міг нічого знати про життя українського селянина. Правда, полонені міг не знати інтриг Григорієвих та Шаповалів у Києві, але настільки селян до всіх партій знав дуже добре.

Селяне не тому голосували на ес-ерів, що вважали ес-ерів своїми приятелями, а просто тому, що якже не голосувати в революцію на людей, що змушували революціонерів? Треба було голосувати, от вони й голосували. Як би хоч хлопці з Великої України мали таку підготовку, як мали галицькі, то щоб можна було повернути Григорієвям. Але не було й того.

Тай які с Українці були Григорієви, можна легко догадувати зі споминів В. Кедровського, де він каже, що Григорів був представником від російської армії. А за їхнє сесорство дізнаємося з тих споминів, де виразно сказано, що до партії ес-ерів вони заходили три місяці після революції. Щож до моральної владі сих нововечених революціонерів, то досить пригадати Голубовича на суді після мудрого державного рішення укрести Доброго, директора "Рускаво для внешней торговли банка". Куди не кини, то кини.

І поше ще спітаться отому Григорієву та засланість думкою про добро народу? Микола П. теж думав, що робить добре для народу і він переконаний, що коли селяне йдуть до війська, значить люблять його. Не знав біологія, що селяне йшли до війська тому, що треба було йти. Голосували ж селяне на ес-ерів

так само, як молилися за царя батюшку. Бо треба було на когось голосувати. Як революція, то на "революціонерів" хоч вони революціонери: типу Шаповала й Григорієва.

І. Д. Ню Йорк, Н. Я.

ПРИХОДИ І РОЗХОДИ З ОДНОЇ ОПЕРЕТКИ.

Оперетку "Рожа-Марія", яку доводилось театр Дрої Леїн грати на протяж 18 місяців, — відідало 237,000 галів. Для вистави той оперетці зужито 4048 червоних, 2600 пар пачків і 2444 костюми. Авторам виплатили 51,000 фунтів, а платні актори вносили 120,000 фунтів. Загальний прихід диваноси 660,000 фунтів. Держава мала 87,000 фунтів доходу з податків.

ПОДАКА.

Я, ніжне підписана, складала щирю подяку У. Н. Союзови за виплату мені померлого по моїм мужі Франкові Слабичинському в сумі \$22,000.00.

Се мені стало у великій пригоді і я, як членця У. Н. Союзу пізнала, що найкращою організацією є Батько Союз, який опікується нами в гріху часи.

Вступайте всі, хто ще не є членом з У. Н. Союзу, який є однієюю справедливо-національною організацією. Таких даякую і урядники від 248.

Олена Слабичка, членця від 248 У. Н. Союзу в Трентон, Н. Дж.

Lehigh Valley Excursion

Wilkes-Barre Scranton 360

Standard Time
Lv. Hudson Terminal 12 Midnight; Jersey City (Exchange Pl.) 12:20 A. M. Lv. Newark (Elizabeth & Market Aves.) 12:45 A. M. Ret. Lv. Scranton 5:40 P. M. Wilkes-Barre 6:30 P. M. Scranton Sunday August 25
Summe Excursion Sunday August 25
Blatt in Exchange Place 400 J. Monteague 7000.

Ене Гельта.

КАЗОЧКИ.

Борода і бритва.

Борода і бритва сварились раз над тим, що з них котрому служити, що з них для котрого сотворення. А що не могли погодитись, просили свого пана, щоб вирішив це спірне питання.

— Дурниці! — сказав їх пан. — Так брата служать борода.

Бритва не хотіла згодитися на таке та й сказала до бороди: — Наш пан односторонній, бо ти служив йому вже довше як я. Спитаймо знавця. Спитаймо голяр!

Спитали голяр. Голяр признав правду бритві.

— Дурниці! — сказав він. — Борода є на те, щоб бритви жили добре. Бритва є паном!

— Бачиш! — сказала бритва, — та й отому борода.

— Спитаймо кого іншого. Якогось неупередженого чоловіка.

І спитали звичайного робітника. Цей знову признав правду бороді. Тепер вони спитали поліцейського, бо таке не сподобалося бритві.

— Він є сторожем законів! — сказала бритва — він розсудить справедливо. Подісею знову розсуду у користь бритви. Але борода все ще не піддавалася.

— Спитаймо якої жінки! — сказала бритва.

Жінка відразу розсудила

справу: — Борода не є господарем, бритва тако ж не є господарем! Одно приказу другому. Я приказую обоєм. Я є господарем!

Перстень Полікрата. Король Полікрат мав казок не щастя.

— То скінчиться сумно! — сказав цар король і щоб перелобити зависних богів кину в балькони в море свій найгарніший і найлюбийший перстень.

Дві години пізніше зголовила скарбівка до корольської кухні. Він зловив величеського рибу, що була достойна корольського стола. Старший кухар як стій винатрощив рибу і — надиво! — найшов у внутренностях корольський перстень.

Два години пізніше зголовила скарбівка до корольської кухні. Він зловив величеського рибу, що була достойна корольського стола. Старший кухар як стій винатрощив рибу і — надиво! — найшов у внутренностях корольський перстень.

— Ах, що до дісного берішмірне щастя! — радіс стримав кухар.

І він заховав перстень.

Зачарована царівна. Була раз царівна, яку недолюбив царівний забрав до чери змія. Там пакала вона довгі літа біля гризної звірюки і ждала гарного царевича, який визволив би її з печері змія.

Минуло багато літ. Три царевичи виборилися в дорозу, а щоб визволити царівну. Як побачили старшого царевича, що був з них дав меча на королівському троні, звалили з трону. Одному гризний звірюка, а другому лисичий звірюка, а третьому жовтий аспидський. Одначе звільнив царівну з печері змія.

Минуло багато літ. Три царевичи виборилися в дорозу, а щоб визволити царівну. Як побачили старшого царевича, що був з них дав меча на королівському троні, звалили з трону. Одному гризний звірюка, а другому лисичий звірюка, а третьому жовтий аспидський. Одначе звільнив царівну з печері змія.

Минуло багато літ. Три царевичи виборилися в дорозу, а щоб визволити царівну. Як побачили старшого царевича, що був з них дав меча на королівському троні, звалили з трону. Одному гризний звірюка, а другому лисичий звірюка, а третьому жовтий аспидський. Одначе звільнив царівну з печері змія.

НОВЕ ІМІГРАЦІЙНЕ ПРАВО

НА ПИСТАВІ КОТРОГО ВАША ЖЕНА І ДІТИ МОЖУТЬ ПРИЙХАТИ ДО АМЕРИКИ, БЕЗ РАХУНКІВ ЧИ Є АМЕРИКАНСЬКИЙ ГОРОЖАНИНОМ ЧИ НІ, ТО САМЕ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ФАРМЕРСЬКОГО РОБІТНИКА.

Продаємо нинішній до всіх частей світа. — Доложаємо всім старорачів і американським спирам. Спораджуємо контракти купів і продажі, поновляємо і т. п. Вишукуюмо дати приїзду до Америки і назви корабля. — Пересилаємо долари почтою і телеграфічно.

ПРОДАЄМО ЛОТИ І БУДЕМО ДОМИ У ПЕРШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ОСЕЛІ

НОВА УКРАЇНА, Н. ДЖ.

По близькі інформації заходіть або пишіть сейчас до наших офісів,

The Globe Service Corporation

30 E. 7th STREET

NEW YORK, N. Y.

АБО:

329 SO. 4th STREET

PHILADELPHIA, PA.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ДЖЕРЗИ СІТІ, Н. ДЖ.

Віче в справі протесту проти польських засудів і в справі будови У. Н. Дому.

У місцевій церковній галі відбулось заходом Комітету Укр. Нар. Дому й Злучених Товариств дії 1. липня протестування віче в справі засуду Атаманчука й Вербицького.

Мимо сільської спеси на віче прибуло досить поважне число людей. Віче отворив К. Кірпич, поспонувавши в якій справках скликав віче. На протестуванні до перерозв'язання віча покликано гром. В. Вагнера, котрий відак поштом на секретарів віча П. Дмитрова і І. Микшу.

Як перший бесідник в справі протесту проти польських засудів виступив добр. В. Кедровський. В своїй річній загірив людей до боротьби з імені найзакінчених українських земель, без огляду, який вони краєв не були. Далше в імені України Придніпрянці заявив, що Україна ніколи не подарує Польщі того грабунку і тих кривд, яких Польща допустилася на українських нарід.

По промові добр. Кедровського відчитав слідуючі резолюції, які прийнято одностайно:

1. Запротестувати проти польського політично-економічного та визвольного терору на українських землях, окупованих Польщею.

2. Домогатися, щоб всі права недеражних національностей, що забезпечені своїми міжовими договорами, були фактично здійснені.

3. Висунути протестувати проти засуду польським окупацинним судом невинних українських студентів Атаманчука й Вербицького та домогатися призначення нового прилюдного суду.

4. Стердисти, що так довго як довод на українських землях буде лаянувати терор польської окупацинної влади, не буде спокою на українських землях, а буде точитися боротьба українського народу за зобути собі прав.

5. Стердисти, що ідеалом українського народу та завданням його політично-національної боротьби є створення Укр. Сувер. Держави та об'єднання з одно держане тіло всі українські землі.

По приняттю резолюцій, гром. Роман Слободян звернувся до зложення жерти на оборону Атаманчука й Вербицького, засуджених невинно на смерть польським окупацинним судом.

Збірка принесла \$105.80.

Жерти зложили слідуючі: по \$5.00: Р. Слободян, К. Кірпич, І. Гут, Ю. Козачок, К. Дмитриха, С. Осціславський, С. Гібра; по \$3.00: с. В. Лотоцький, по \$2.00: с. Гладкий, П. Майшівський, М. Стегніський, І. Гумніцький, С. Лисак, А. Онісик, П. Петрович, К. Сивак, Г. Когут, М. Косонюшко, С. Кот, Михайло Калашко; по \$1.00: М. Демкович, В. Кушнір, П. Крайник, Назар Калашко, Т. Хвалік, В. Вагнер, І. Микша, Н. Пігур, В. Маланчик, Р. Струж, В. Шера, М. Гречин, К. Стельмах, В. Цан, А. Валік, І. Сорока, В. Гізь, Ф. Якимчук, А. Каранько, Т. Криничин, А. Каринько, С. Федюк, І. Лоевич, П. Манор, І. Гринів, П. Кашуба, Мих. Гузю, П. Дмитрів. Дробріями датками пані зібрани \$8.80; Н. Н. \$7.00. — Разом \$105.80.

Розхід \$14.00. Остало \$91.80, котрі розділено: \$50 на інвалідів, \$41.80 на оборону засуджених.

В справі будови У. Н. Дому в Джерзі Сіті забрав слово гром. Р. Слободян. В своїй промові, повній примірів, без

колиць, де він жив, корови були дешеві. Може не були такі великі і такі гарні, як деінде, але треба бути вдоволенним з корови, яку дістаємо тут на місці. Навіть як вона не дає стільки молока.

Але був тут один чоловік, який нічого не хотів дати на нову корову. То був старий, похмурий та воркотун годинникар. Він оглянув лісту, а потім сказав:

— Не дам нічого. Ідіть собі даї.

Як скінчилась збірка і всі ті, що могли дати, дали своїх збірку замкнуто, добрим людям було що іншого в голові. Бож є може важіші річі, як громом убиті корови, якіми тут на світі треба клопотатися.

Але похмурий та воркотун годинникар не забув убитої корови і лісти білівого мужика. Бувало будитись вночі, а тоді совість говорива йому:

— Тільки повинен був ти дати білівому мужикові, коли розходяться про, близького, що наїлюєся у білі. То негарно, що ти не дав нічого білівому мужикові.

Одного ранку, як совість таку дуже гризла годинникаря, він зодлугувався мерщій як звичайно і пішов до того мужика. Стрінувся з ним уже на дорозі, привітався як умів найвчтивіше і сказав:

— Ну, якжеж та, дістали ви вже другу корову за цю, що у вас був?

— Ах, — сказав мужик і усміхнувся вдоволено, — ми дістали другу корову, бо у нас була одна корова, а тепер у нас дві корови.

— Та ти ж востанок можеш продати шкуру. За неї востанок дістане шкуру. Тай теж ти можеш продати. Мусиш іти до діда і поговорити з ним.

Мужик зробив, як йому порадила жінка. Як діда — що був доброго серця — почув, що сталося, сказав:

— Ах, ах, щож ти робити, щобам помогти?

І став роздумувати, а як подумає хвилю, сказав:

— В селі на куті жие чимало людей, якім корови поводитися ніж вам. Вони певно зобромувають вам. Я уложу зобромувати вам. Я уложу зобромувати вам. Я уложу зобромувати вам.

І діда уложив лісту, вгорі вписав кілька гарних слів, яку то велику втрату потерпіли мужики наслідком того, що його корова так несподівано згорнула. А потім сам владно розлучно вписав яку люту корову. Лісту дав він довіреному чоловікові у селі. Цей пішов з лістою до всіх тих людей, що були аліші ніж славя про нікі.

І бач, пішов так, як говорив діда. Люде радо вписували у лісту, бож щось їм була добродіяла. Вписано кілька літ, "лість корови", "дві корови" а також "одна корова", а але то була жінка, що жінка діда вдоволь притиха відносинах, які давали по одній корові. Вони востанок не були скінчили, бо треба гадати на ферме, а не на сумо, коли треба помогти близькому.

Минув тиждень. Білий мужик мав уже триста двадцять коров на нову корову. Більше не потребував, бо у тім о

свідки вказували вічевику, як починені є У. Н. Дім, щоб громада могла розвиватися в західній українську молодіж при українстві.

Промову добр. Р. Слободян на народжено догвореатівних оплесках, а відак приступило до дискусії в справі будови У. Н. Дому.

Гром. К. Кірпич пояснив, що Товариство У. Н. Дому має вже понад 30 тисяч матку, що закуплено лоти, положені недалеко від Файл Корнерсе, де доста доїчний з усіх ділниць міста, та що Товариство вже зробило плян такого дому, будова котрого вивислася около 80 тисяч доларів. Після сего пляну дім був би 47 стіп широким, а 107 довгим. Скалабався з безметне двох поверхів. Щоб зреалізувати решту потрібної на будову суми грошей, Тов. У. Н. Дому порішило видати бонди в ціні 25 доларів один.

В справі будови У. Н. Дому заборало се багато вічевику, зого, з чого можна було ствердити, що люди цікавляться сего справою.

По дискусії віче одобрило плян будови дому і вівало громадян купувати бонди і складати добровільні датки на будову дому.

В продажі бондів і збірчан добровільних жерств віче визнало до помочи всіх урядників Товариств і Братств в Джерзі Сіті. Далше віче визнало всі Товариства і Братства вислати своїх представників до "Комітету будови У. Н. Дому, який обов'язком булоб помагати сему комітету та інформувати своїх членів в справі будови і взагалі бути лучником між У. Н. Домом і своїм Товариством чи Братством.

Наприкінці вивано Комітет будови вислати колекторів, котрі мали йти від хати до хати продавати бонди, збирати добровільні датки та записувати членів до У. Н. Дому.

Віче закінчило і вічевику в піднесені настрою даю розійшлися доми.

З сего віча кожний наглядно міг переконатися, що в громаді вже єворот до крашого, до згоди і праці для добра громадського. Видно бу

ло, що без огляду на приватні протеконання в справах різних чи партійних, в справах народних всі громадяни хотять іти спільно рука об руку.

П. Дмитрів і І. Микша секретарі віча.

БРУКЛИН, Н. Я.

Річні іспити в українській школі в Брукліні.

24. червня відбувся річний іспит в українській школі в дорозіліній залі Норт 5. вулиці в Брукліні. Зараз же по вєрші зійшлися родичі та гості, цікаві послухати, кого навчили українські діти в річний іспит.

О. Лотович коротенько з'ясував значіння вєщорній української школи тут на імїграції та підніс обов'язки родичів, після чого зачався іспит. Приємно було слухати влучні відповіді дітвори та видити, що молоде покоління не є темним супроти своєї історії, мови та земелі. Після іспитів відбувся маленький концерт, де діти декламували українські поезії, а на закінчення — відіспівали кілька пісень. Навіть

і з декламаційними вивченнями: Іванко Заблудний, Михайло Крапучко, Телеса Кравчук, Марія Дуняк, Марія Крива, Анна Карпюк, Марія Королько, Анка Семенюк і інші.

Після іспитів та концерту діти одержали сьвідчення та нагороди, якими дуже тішились.

Через тиждень, 1. липня, друга українська школа в Брукліні при 18. вулиці, Савт, так само мала свій річний іспит. І тут дітвора показала, що вона не пропала частина українського народу. Молодечким Українцям та Українкам прищеплено свідомість своєї нації та знання найдорожчого нашого скарбу, рідної мови та славної минувшини. І тут не бракувало захоплюючих декламацій маленьких артистів, з яких не можна не відмітити Катерину Озаркову, Анну Білків, Софію Музикю, Юлію Лехман, Софію Думко, Марію Легошину, Ярославну Рибку, Григорію Озаркову, Петра Балажкова та багатьох інших.

По викінченні програми Юлія Лехман від імені своїх шкільних товаришів та товаришів подякувала зарядкові школи за його старання, а диолор Ярослав Прибильський дякував родичам за те, що посприяли їм до української школи. По кожній діточій промові хор відіспівав "многа літа".

Булоби гірхом не згадати, величм корисної праці учителя та диригентів пана Савинького, який щиро віддає свій труд для добробуту українського народу.

Присутній.

Feen-a-mint

The Laxative

You Chew

Like Gum

No Taste

But the Mint

At Druggists—15c, 25c

Маленька Христина побачила вперше літак, що бував у хмарх. Врздувала прибігла до матері і каже:

— Мамо, мамо! Я бачила тепер, як боза виліта на пролі!

Новий директор.

З нагоди, що нас іменовано новим директором, дамо вам чотирнадцять акцій.

— Але сподіюсь, що не нашого товариства.

